

Aletta Zita

RÓZSASZIRMOK

Aranyrózsák a sárban,
úgy tűnik, mégis, nyár van,
bár meghalt nagyanyus
és szétégett az ágya,
körmöm alatt feketül
az öröklött magánya;
ráheverni a füstre,
aztán, akár egy büszke
fehér tigris – hallgatni,
visszafelé, még vissza,
oda, hol a sötétség
halottam vérét issza
és körbeér. Hallgatni jó.

Aranyrózsát sodor
a kertvégi folyó,
s Te épp nyaralsz, épp mással,
mindegy, miféle társsal,
egy másik elmúlással;
jobb így?! miféle ember,
ki épp csak élni nem mer,
miféle arcon táncol
a Törvény, mi összeráncol?

Ó, nyár van, mégis, nyár van,
aranyrózsák a sárban,
térdig a múltban, mában.

Bogdán Ágnes

KOPPENHÁGAI EMLÉK

a templomnál áll ott kapott helyet
jártam már arra észre mégse vett
sem őt én bár kerestem sokfelé
márványtalapzatáról most lenéz

csak önmagára vissza nem tekint
kőkönnyeit – rég volt – elsírta mind
tekintetének fénye megkopott
és szétmálló arcán eső kopog
azért felismerem: más nem lehet
– hiába néz – azt hittem szólni fog
de csak megtévesztett a képzelet
akárkit elcsábíthat így megint
az áldozat rá vár a tűz ropog
egykor megtette most inkább legyint

TORZÓ

Márványtest. Rajta hófehér lepel.
Feszül a forma. Szép. Felfedni kell.
Mert durván meggyaláznai, az kevés.
Lelepleződés: nincs leleplezés.

Bartis Attila

ENGELHARD, AVAGY A FOTOGRAFIA TÖRTÉNETE

Ezerkilencszázhetvenhárom tavaszán egy Szöcske Ágoston nevezetű juhász kereken száz kiló fekete gyapjút nyírt le a sáromberkei plébános híres birkáiról. A nemes szőrt még azokban a napokban kimosták, kifésülték, és öt zsákba gyömöszölve föl vitték a parókia padlására. Moly ellen naftalint, tolvaj ellen döglött ló patájából való szöget tettek mind az öt zsák aljába, így senki nem gondolhatta komolyan, hogy a gyapjúnak bármi baja eshet.

Vass Ignác tiszteletes úr a reggeli mise után felült kerékpárjára, elkarikázott a falu széléig, és tudatta a vályogvető cigányokkal, hogy másnap nyugodtan munkához láthatnak: megvan mind a száz kiló gyapjú. Gyönyörű, fekete, ahogy azt kérték.

– A tavalyelőttibe a moly ült bele; a tavalyit ellopták. Ebből se lesz templomkerítés, plébános úr, higgye el – mondták a cigányok, pedig épp csak szemerkélt.

És este hat körül már vitte is magával a Maros a kilenc rakás téglát, a sátrakat, a szekeret, a rézüstöt a vacsorával, fél hétkor a kultúrház színpadát meg a százötven